

บวาศี

ตรี อภิรุณ

นาดี

ตรี อภิรุณ เขียน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-279-0

พิมพ์เป็นตอนในนิตยสารบางกอก
พิมพ์ครั้งที่ ๑: โชคชัยเทเวศร์, พ.ศ. ๒๕๒๕
พิมพ์ครั้งที่ ๒: สุนุกอาน, พ.ศ. ๒๕๔๓
พิมพ์ครั้งที่ ๓: อุทยานความรู้, พ.ศ. ๒๕๕๑
พิมพ์ครั้งที่ ๔: โพลีบุ๊กส์, กันยายน ๒๕๕๙

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ตรี อภิรุณ.

นาดี.-- กรุงเทพฯ : โพลี, 2559.

๕๗๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-228-279-0

ราคา ๔๙๕ บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทร์พร รักท่วม
บรรณาธิการพิเศษ : จิตติ จุลพร ผู้ช่วยบรรณาธิการพิเศษ : ศรศักดิ์ สุขโสม, จิรภิญญา ศรีประไพ, เตือนใจ นิลรัตน์
พิสูจน์อักษร : มะตูม
ออกแบบปก : กมล ปั้นแพทย์ รูปเล่ม : สวิตต์ ปรมัตต์

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม
ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุณานนท์, กฤษณิ เตชะวิศิษฐ์พงษ์,
สงกรานต์ พสุธาสถิตย์, คณินญา เหล่าหมวด, เมษิณี หวังอริยกุล, วีรพงษ์ เจริญผล

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลี พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ๘ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ <http://www.postbooksonline.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรรม ต่าบลมทาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๙๕๖๑-๓ <http://www.nain.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลี พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

www.
Green Read
กรุงเทพฯ
www.greenread.com

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าขาว หน้าสลับกัน หรือหน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีปรับเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนได้ที่
สำนักพิมพ์โพลีบุ๊กส์ บริษัทโพลี พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) ชั้น ๘ อาคารบางกอกโพลี
เลขที่ ๑๓๖ ถนน ๘ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๐-๒๖๑๖-๔๖๒๓, ๐-๒๖๑๖-๔๖๒๑

๑

โขงเจียม อุบลราชธานี พ.ศ. ๒๕๘๐

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงตรง แสงแดดแผดจ้า แต่ไม่ทำให้อาณาบริเวณร้อนมากนัก เนื่องจากดินเขาสินธุ์ชั้ยเป็นป่าโปร่ง ต้นไม้ใหญ่น้อยเขียวชอุ่มให้ร่มเงา

สาวชนบทธรรมดาแก่นางหนึ่งสาวเท้าเร่งรีบ เธอเดินผ่านไปตามทางเดินอันคดเคี้ยว บางช่วงเป็นคลื่นและลาดชันขึ้นที่ละน้อยตามลักษณะของภูมิประเทศ ในที่สุดเธอก็หยุด ทรวดตัวลงนั่งพักไต่ร่มพลวง สองมือพุงท้องโต หอบหายใจแรง ๆ ทางปาก สายตาเขม่นมองบนสันเนินคล้ายดักรอพบใครสักคนหนึ่ง

เสียงพ่อเฒ่าจิมแว่วขึ้นในจิตสำนึก

“เอ็งต้องยับยั้งไอ้เคนให้ได้ นั่งปอง ไม่งั้นมันจะฉิบหายกันทั้งหมู่บ้านน้อย! เล่นกับใครไม่เล่น มันทำทายกับความพินาศ”

คำปอง ปานสันเทียะ ขบริมฝีปากแน่น สีหน้าประหวั่นพรั่นพรึงอย่างยิ่ง อีกครู่เดียวเธอก็แลเห็นคนเดินมาตามทิศทางที่กำหนด เขาถือถุงอะไรพาดบ่า ดูเหมือนจะหนักไม่น้อย

สาวท้องแก่รีบหลบบังหลังเนินเตี้ย ๆ รอจนกระทั่งผู้รักเข้ามาใกล้มาก จึงโผล่พรวดตักหน้า ถามเป็นภาษาพื้นเมืองอีสาน

“พี่เคนจะเอาถุงไปไหน”

หนุ่มชาวโขงเจียมชะงักนิดหนึ่ง ยิ้มกร่อย

“ธุระนิดหน่อย เอ็งอย่ารู้เลย คำปอง กลับบ้านเสียเถอะ”

“ไม่กลับ” คำปองยื่นกรานเสียงแหลม

“พี่เคนรู้ไหมว่าพี่เคนกำลังทำอะไร ข้าต้องตั้งแปดเดือน พี่เคนไม่ห่วงลูกเราที่จะเกิดบ้างเลยรี”

สิ่งที่อยู่ในถุงผ้าดินขลุ่ยหลัก

“ก็เพราะห่วงนะสิ ข้าถึงได้หาเงินทางลัด ลำพังหาปลากับปลอกผักสวนครัว อย่างดีก็แค่มีกินกันไปวัน ๆ เท่านั้น” เคนเถียงเมียสาว

“ขอถุงข้าได้มั๊ย”

“ไม่ได้”

“พี่เคนไม่รักข้าหรอก” เธอตัดพ้อเสียงเครือ

“รัก แต่ข้าไม่อยากเป็นคนโง่ที่จะพลาดโอกาสทอง”

อย่างพี่เคนไม่คาดฝัน สาวผู้โกล้งจะเป็นมารดาปรารถเข้ามาแย่งถุง เขาตะครุบไว้ ดึงกันไปดึงกันมา

“อย่า...คำปอง”

เมียสาวไม่ฟังเสียง ถือว่าตนกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง พยายามยื้อยุดจุดกระชากถุงผ้า

“ปล่อย พี่เคน ข้าขอเถอะ”

“เอ็งไม่รู้หรือกว่าข้างในมีอะไร”

“รู้ยิ่งกว่ารู้อีก เพราะฉะนั้น จึงมายับยั้งก่อนที่มันจะพินาศวอดวายไปหมด”

หนุ่มเคนชักโมโห แทะมือเธอออก กระชากถุงเต็มแรง คำปองถลา ล้มพาด

ป้าบ!

“โอ๊ย” กลิ้งสองสามตลบ มือกุมท้องโต หน้านัวด้วยความเจ็บปวด เขาเหลียวดูคำปอง คิดว่าเธอเจ็บไม่มาก หากแต่แสร้งทำมารยาเพื่อให้เขาเปลี่ยนใจ

ฉะนั้นเคนจึงเลิกสนใจคู่ครอง รีบหิ้วถุงที่ดินตุบ ๆ จำอ้าวลงจากสันเนิน เลาะลัดระหว่างเงาร่ม เพียงสิบนาทีก็ถึงกระท่อมนายกอ หนุ่มอีสานรีบก้าวเข้าไปทันที

บุรุษสามนายมองเคนเป็นตาเดียว คือ นายกอ คนพื้นเมืองอุบลฯ บุญส่ง ชาวกรุงเทพฯ และ มร.จอห์น วินสัน ฝรั่งเศสชาติอังกฤษ ที่พื้นดินมี

ลิ่งไม่ขังดูตั้งซ้อนกันมากมาย

“เอ็งได้อะไรมา” นายกอลามเป็นภาษาอีสาน

“งู”

“หา...ก็ไหนชาวบ้านบอกว่าหมดแล้วไง ยกเว้นพญาภูขาวตัวเดียวที่
ไม่มีใครกล้าจับ เพราะเป็นงูเจ้าแม่”

“ข้าจับตัวนั้นมาแล้ว”

“จริงหรือ”

ผู้ฟังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ขณะที่บุญส่งอธิบายเป็นภาษาอังกฤษให้
มร.วินสันทราบ

“จริง” หนุ่มเคนเหวี่ยงถุงวางบนแคร่

“แต่ข้าขอคำยืนยันอีกที จะให้ราคาสูงร้อยละร้อยของงูธรรมดาแน่นอน”

“แน่นอน” บุญส่งรับรองแทนนายฝรั่ง

“เราขอชมเถอะ”

สีหน้าของนายกอกชักหวั่น ๆ จ้องมองถุงหนาใบโตเขม็ง เริ่มคิดว่าเคน
ทำตามทีพูด เขาชิงตัดบทว่า

“เกรียนจอตลอดอยู่แล้ว ลิ่งเท่าที่มีอยู่ก็เยอะแยะ ผมไม่แน่ใจว่าจะ
บรรทุกหมดหรือเปล่า เราอย่าสนใจรายนี้เลย รีบเดินทางกันเถอะ”

“แกะถุง” บุญส่งชี้มือ โบกหน้าเคร่งขรึม

ผิวของคำปองแก่เขือกกล้วยที่ผูกปากถุง (คนโบราณถือว่างูแพ้เขือก
กล้วย) เทสตัวเลื้อยคลานลงกรงลวดใบใหญ่ มันเป็นขณะเดียวกับที่สาว
ท้องแก่โยกเขยกมาถึง

สิ่งนั้นปรากฏแก่สายตาทุกคน

ภูขาวตัวใหญ่กว่าแขน ยาวประมาณวาเศษ สิ่งที่น่าสังเกตรึก็คือบน
หัวของมันมีหงอนเหมือนหงอนพญานาค อันเป็นสัญลักษณ์ของ ‘นาคี’

นายกอกตะลึงพริ้งเพริด อุทานเสียงดัง

“เจ้าแม่นาคี”

คำปองตัวสั้น เกาะแขนผิว วิงวอนให้ปล่อยงูใหญ่ อย่าเห็นแก่เงิน

“โอ...วิเศษมาก” จอห์นร้องเป็นภาษาของตน “โอขอบงูเผือกตัวนี้
ลักษณะของมันแปลกกว่าตัวอื่น ไธจะจ่ายให้ดูตามข้อตกลง”

ฝรั่งล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบแบงก์ร้อยปิกหนึ่งส่งให้ เคนตะครุบ
อย่างลึกลับ มั่นเป็นเงินมหาศาลในความรู้สึกของเขา ต่อให้เคนทำงานทั้ง
ปีก็ไม่แน่ใจว่าจะได้เงินมากเท่านี้หรือไม่

บุญส่งกรากเข้าไปเกาะกรง พุดเหยียดหยามระคนหัวเราะกระหึ่ม
“อพิไธ! มันก็ไธงูเผือกธรรมดา ลองสำแดงอิทธิฤทธิ์ให้ดูสิ จะได้
เชื่อว่าเป็นเจ้าแม่นาจิ”

ทันใดนั้น พ้าเริ่มสลับ แว่วเสียงชาวบ้านตีเกราะเคาะไม้ป็อกแป๊ก ลม
พัดแรง

หนุ่มตัวแทนนายฝรั่งมองตาเงาะเขี่ย ขูชาวกั่มมองตอตาใส ดวงตา
เป็นประกาย เหมือนจะแสดงความอาฆาตแค้นลึกซึ้ง

“หนึ่งคงทำเป็นรองเท่าชั้นหนึ่ง เนื้อก็คงอโรย ฮ่า ๆ”

คำปองกับนายกอวังไปที่นอกกระท่อม แหงหนดูฟ้า ขณะนั้นเขาดำ
จับเสี้ยวหนึ่งของดวงอาทิตย์ นายกอร้องละล่ำละลัก

“เจ้าแม่สำแดงอิทธิฤทธิ์เกิดสุริยคราส ปล่อยงูเผือกเถอะควับ
อันตราย คุณไม่เห็นหรือกริ หงอนอย่างนั้นเป็นเครื่องหมายของนาจิ”

สาวครรรักโตก็เตือนผิวในทำนองเดียวกัน น้ำตาของเธอบาบแก้ม
สะอื้นกระซิก แต่เคนไม่สนใจเมีย ชูธนบัตรใส่ผ้าขาวม้าที่คาดเอว

บุญส่งถ่ายทอดให้ มร.วินสันเข้าใจ

บุรุษชาวต่างประเทศหัวเราะก๊าก

“เหลวไหล ปรากฏการณ์ตามธรรมชาติต่างหาก ดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ และโลก เมื่อโคจรมาอยู่แนวเดียวกันย่อมเกิดสุริยคราสหรือ
จันทรคราส เอาละ เสรีเรียบร้อยแล้ว เราไปกันได้”

บุรุษชาวกรุงปิดฝากรง

บัดดล...พายุกัดอื้ออึง พ้าพยับมีดครีမ် ต้นไม้ใหญ่น้อยโอนเอนไปมา
ความรุนแรงเพิ่มทวีขึ้นทุกขณะ ฝุ่นและใบไม้ปลิวว่อน

โครม...ครืน...หมู่บ้านถล่ม หลังคาและเศษไม้กระเด็น ต้นไม้ล้มทับ
กระท่อม

“ว้าย!” คำปองหวีดร้องสุดเสียง

นายกอหนีออกไปได้ วังฝ่าพายุล้มลุกคลุกคลาน และเขารอดชีวิต

กรงล้ม ลังแตกกระจาย ฐูทั้งหมดเลื้อยยัวเยี้ย นำเกลียด น่าขน
พองสยองเกล้ายิ่งนัก

บุญส่งถูกไม้ทับขาข้างหนึ่งแหลกเหลว ด้วยความกลัวสุดขีด ทำให้
เขาคลานกระเสือกกระสนหนีไปจนได้

หนุ่มเคนถูกกระท่อมทับตายคาที่

จอห์น วินสัน ผลักแคว่หักออกจากตัว พยายามจะวิ่งหนี แต่ข้าเกิน
ไปเสียแล้ว

ฐูเพื่อยักษ์เลื้อยปราดดักหน้า ชูหัวแผ่แม่เบี้ย

ฟู...ฟู...ฉกเข้าที่ท้อง มร.วินสันร้องลั่น ล้มลงชักพรวด ๆ มือเท้า
เกร็ง ครู่เดียวก็แน่นิ่งน้ำลายฟูมปาก เขาขาดใจตายสนิท

เมียสาวของเคนเจ็บท้อง คลอดทารกก่อนกำหนด เธอกรีดร้องเสียง
หลง มือเหนียวเสาคักของกระท่อมราวกับจะยึดเป็นที่พึ่งสุดท้าย

ในนาทีสุดท้าย คอก็อ่อนพับ คำปองสิ้นสติทันที

ทารกแรกคลอดเป็นหญิง นอนแน่นิ่ง ตัวเขียวสิ้นชีวิตเสียแล้ว เจ้าแม่
นาศิเพ่งมองอดีตใจหนึ่งก็เลื้อยเขื่องซ่าตรงไปยังทารก จากสภาพขัดเจนกลายเป็น
เป็นฐูขาววางเลือนเหมือนเขาในกระจกมัว

ครั้นแล้ว ฐูใหญ่ก็เลื้อยแทรกเลือนหายเข้าตัวเด็กแรกเกิด ทันใดนั้น
ทารกน้อยเคลื่อนไหวยกระดิกมือกระดิกเท้า และร้องอูแว้ว ๆ

ช่วงวินาทีติดต่อกัน เงาสุริยคราสเคลื่อนผ่าน ดวงอาทิตย์ทอแสง
เช่นเดิม ท้องฟ้าอากาศคลายความวิปริต แต่ซากของความพินาศยดสยอง
ยังกระจายทั่วหมู่บ้าน

เวลาผ่านไป...จากเดือนเป็นปี...

คำปองตั้งชื่อลูกสาวว่า ‘คำแก้ว’ เธอเฝ้าเลี้ยงดูทะนุถนอมลูกน้อย
ไม่คิดจะมีสามีใหม่ เพราะเกรงว่าพ่อเลี้ยงจะรังแกเลือดเนื้อเชื้อไขของตน
คำปองพาคำแก้วย้ายจากโขงเจียมไปอยู่ที่ดอนไม้ป่า จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งมี
ญาติพี่น้องพักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านแห่งนั้น

คำแก้วแตกต่างจากเด็กทั่วไป กล่าวคือ บางครั้งชอบเดินเที่ยวในป่า
คนเดียว หรือไม่ก็แอบนั่งครุ่นคิดคนเดียว เมื่ออายุพอที่จะเข้าโรงเรียน

คำปองส่งคำแก้วเข้าโรงเรียนที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านประมาณสองกิโลเมตร เป็นทางผ่านไประหว่างชายป่าที่เงียบ

เย็นนั้น เด็กโตกลุ่มหนึ่งกระหืดกระหอบมาที่กระท่อมของคำปอง

“น้ำ...น้ำ...เกิดเรื่องใหญ่แล้วละ” เด็กชายรายงานเป็นภาษาพื้นเมือง “คำแก้วเลี้ยงเข้าป่า ชูเท้าตัวหนึ่งเลี้ยงตามหลัง พวกฉันเรียกเท่าไรก็ไม่ยอมหยุด”

หญิงม่ายตกใจวางมือจากการขอดเกล็ดปลา

“เอ็งตาฝ้าละมั้ง บักห่าน้อย (ไอ้หนู) มืออย่างที่โหนงจะเลี้ยงตาม โดยที่ไม่รู้ตัว”

“จริง ๆ จะ น้ำคำ พวกเราทุกคนเห็น ไม่เชื่อน้ำลองถามดูสิ”

เธอไต่ถาม เด็กชายหญิงต่างก็ตอบในทำนองเดียวกันหมด เลิกโรงเรียนปานนั้นจะกลับบ้านแล้ว คำแก้วไม่อาจจะเถลไถล และหากเป็นไปตามที่เด็ก ๆ เล่า ลูกสาวก็อาจจะได้รับอันตรายจากอสรพิษ

คำปองรีบไปขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านที่อยู่ในละแวกเดียวกัน ทุกคนเห็นอกเห็นใจเธอ พวกเขาแยกย้ายออกติดตามคำแก้วในป่า หลายคนมีอาวุธ เช่น ดาบ มีดสั้น กระบอง เป็นต้น

หนึ่งในจำนวนนั้น คือนายหวาน เขาเป็นพ่อม่ายลูกติด หลังรักคำปองมาช้านานแล้ว แต่เธอทำเป็นรู้ไม่เท่าทัน

“พี่หวานก็ทำไมไม่เดินไปทางอื่นบ้างล่ะ ตามเกาะจันแจ จะเจอเด็กรี” พ่อม่ายหัวเราะแหยะ ใช้ดาบฟันเถาวัลย์ที่เกาะกะให้เป็นช่องว่าง เสียงจ๊กจั่นร้องระงมไพร

“คอยระวังเอ็งใจล่ะ คำปอง เพื่อเกิดอันตรายจะได้ช่วยเหลือกัน”

“โอ๊ย...ไม่ต้องหรอก เลือสางมันไม่มาอยู่ตามชายป่า จะมีก็พวกกูเลี้ยงเลี้ยงหวงอน”

ต่างคนต่างเงียบ นอกจากเสียงย่าไข่มไ้แห้งดังสวบสาบ เธอป้องปากถูกร้องเรียกเด็กหญิงครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่ได้รับเสียงตอบ

“เหนื่อยเหลือเกิน ขอพักสักครู่หนึ่งเถอะ”

คำปองหยุดนั่งที่โคนต้นไม้ซบเหงื่อ นายหวานทรุดตัวลงนั่งข้าง ใช้ไม้ขีดจุดต่อบุหรี่ไปตองแห้ง

“เอ็งอยู่คนเดียวไม่เหงาบ้างรี คำปอง”

“ไอ้แก้วมันช่างคุย ฉันไม่เคยเหงา”

“อ้าว...ก็ไหนเอ็งว่าคำแก้วเจ็บซิม ไม่พูดไม่จา”

“มันก็เป็นบางครั้งเท่านั้นแหละ ถึงบทจะคุย คำแก้วจ้อหนวกหูจนฉันต้องเตือนให้เจ็บ”

หนุ่มใหญ่เมียตายกระแอมครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะพูดกับเธอ

“ข้าบอกตรง ๆ ว่าอยากให้คำปองมาอยู่บ้านเดียวกับข้า”

“อู๊ย! ไม่ได้” เธอเอียงอาย “ฉันอายุมากแล้วนะจ๊ะ”

“มากแค่ไหนกัน อายุยังไม่ถึงสามสิบเลย เอ็งไม่รู้หรือ คำปอง เขาพูดกันทั้งนั้นว่าข้าเหมาะสมกับเอ็ง น่าจะอยู่เป็นคู่ัวเมีย”

พร้อมกันนายหวานก็วางมือสาก ๆ ที่หัวเข่าของแม่مایشาวผู้คุมข้า เธอปิดมือเขาออกและผุดลุกขึ้นยืน

“ไม่ได้จ๊ะ ฉันสัญญากับพี่เคนไว้ แม้ว่าเขาจะตายฉันก็จะไม่มีผู้คนที่สอง กลับบ้านเถอะ คนอื่นอาจจะตามอินาง (อิหนู) พบแล้วกระมัง”

คนหลงรักถอนใจเฮือก ปากันบุหรีทั้ง เขายังไม่สิ้นความพยายาม มันใจว่าสักวันหนึ่งหล่อนจะยินยอมเป็นเมียเขา

ออกจากชายป่า เลาะลัดมาตามทางเกวียนจนถึงกระท่อม คำปองตะลึงเบิกตากว้าง

คำแก้วกำลังก่อไฟนั่งข้าวเหนียว

เมื่อเห็นว่าหมดหน้าที่ นายหวานก็เลี้ยงกลับ แต่ไม่วายทั้งทำยว่า

“เอ็งจะไหววานอะไรข้า ไม่ต้องเกรงใจนะ คำปอง ดึกตื่นเที่ยงคืนเรียกได้เสมอ”

เธอเข้าไปนั่งข้างลูกสาวหน้ากระท่อม ควันไฟตลบ ต่อข้อซักถามของมารดา เธอตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ฉันอ้อมขมนกขมไม้ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น เพื่อบดาฟาด ถ้ามันเป็นถูละก็ ฉกคำแก้วตายกลางป่าไปแล้ว”

คำปองโล่งอก เชื่อตามวาจาเด็กหญิง

ตอนค่ำสองแม่ลูกสนทนากันท่ามกลางแสงตะเกียงที่สว่างวับ ๆ แวม ๆ เสียงควายในคอกหายใจพืดฟาด ปิดทางโล่ง

“แม่จ๋า ลุงหวานแถมดีต่อเรานะจ๊ะ” คำแก้พูดเบา ๆ แต่ผู้เป็นแม่ยิ้ม
ประหลาด

“แห้วหวังผลตอบแทนนะสิ”

“หวังผลอะไรจ๊ะ” เด็กหญิงตีหน้าเซ่อ ดวงตาใสแจ้ว

“เป็นพ่อเลี้ยงเอ็งงีละ อีนาง”

เธอนิ่งตรึงตรง ชั่วครู่ก็พยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจ

“แม่รักลุงหวานหรือเปล่า”

ฝ่ายสาวสั่นหน้าแทนคำตอบ แล้วเสริมว่า “ข้ารักพ่อของเอ็ง แม้ว่า
เขาจะสิ้นบุญไปแล้วก็ยังรักอยู่”

“พ่อเคนเป็นอะไรตายจ๊ะ”

“อีนางอย่ารู้เลย มันน่าสยดสยองเหลือเกิน”

คำห้ามปรามเท่ากับยุยง เด็กหญิงคะยั้นคะยอผู้บังเกิดเกล้าให้เล่า
เรื่องเกี่ยวกับบิดาให้ฟัง ในที่สุดคำปองก็ทนความรำคาญไม่ไหว

เธอล่าเหตุการณ์โดยตลอด ยกเว้นตอนงูขาวเลื้อยเข้าตัวเด็ก ซึ่ง
ตนเองไม่ทราบเพราะสลบอยู่

“ถ้าเชื่อข้าแต่แรก พ่อเคนก็ไม่ตาย เจ้าแม่นาคีน่ากลัวมาก ตัวยาว
วาเศษ มีหงอนที่หัว”

“ต่อจากนั้นเจ้าแม่นาคีเลื้อยไปที่ไหนจ๊ะ” ลูกสาวซักถาม เธอรู้สึก
เกลียดชังทุกคนที่ประทุษร้ายงู

“ข้าสลบจะไปรู้เอะ คงจะลงรูไปมั้ง ถ้าข้าตื่นทันเหตุการณ์ก็เห็นจะ
ตายเหมือนนายฝรั่งคนนั้น เอะ...แต่นับตั้งแต่วันนั้นก็ไม่มีใครพบงูเผือก
ยักษ์อีกเลย”

“คำแก้เชื่อว่า ถ้าเราไม่ทำร้ายมัน มันก็คงไม่มาทำร้ายเรา”

คำปองทำท่าทั้งกลัวทั้งขยะแขยง

“ขึ้นชื่อว่าอสรพิษไว้ใจมันไม่ได้หรอกจ้ะ”

“เมื่อไหร่จะมีสุริยคราส คำแก้วยากเห็นบ้าง” เธอพูดพร้อมแหงน
มองหลังคากระท่อม

“แม่ไม่รู้ รู้แต่ว่านาน ๆ มันจะเกิดขึ้นสักครั้ง”

“แต่หนูรู้” เด็กสาวพิมพ์่าเสียงปร่า นัยน์ตาดูขึงขัง

คืนนั้น คำปองดับไฟเข้ามุ้งนอนข้างลูกสาว พลิกตัวครึ่งใด
เตียงไม้ไผ่ลั่นเอี้ยดอ๊าด เสียงแมลงกลางคืนกรีดปีกร้องเซ็งแซ่

กลางดึก สตรีมายฝันพิสดาร ฝันว่าเจ้าแม่มาคิเลื้อยตามหลัง
คำปองวังหนีไม่คิดชีวิต เมื่อมาถึงกระท่อมก็หอบเครียด จิตใจค่อยดีขึ้นด้วย
ว่าผู้ชายไม่ได้ตามมา

เธอนอนบนเตียง คิดโน่นคิดนี่เพลิน ทันทันทันใดก็เห็นอะไรขาว ๆ
ขดอยู่ข้างตัว

มันคืออสรพิษขาว มีหงอนบนหัว

“ว้าย!” คำปองหวีดร้องเสียงแหลม สะดุ้งตกใจตื่นทันควัน

มิดตื้อ ใจหายใจคว่ำ จิตและอารมณ์ยังติดอยู่กับความฝันอันน่า
สยดสยอง แม่ของคำแก้วคลำสะเปะสะปะข้างกาย อะไรอย่างหนึ่งนิ่ม ๆ
หยุ่น ๆ ดูเหมือนว่าจะเป็นขด

“อู๊ย...งู”

สาววัยร่วมสามสิบดั่งมือกลับ รีบมุดออกมานอกมุ้ง จุดตะเกียง
พลาจขบริมฝีปากตรึกรตรอง

ผ้ามุ้งบังทำให้ไม่เห็นข้างใน

“อีนางเอ๊ย...”

เจียบ ประหนึ่งเล่นเกมที่เสี่ยงชีวิต คำปองตัดสินใจถลกมุ้ง หัว
ตะเกียงเข้าไปสำรวจ

ลูกสาวนอนหลับอุตุ ขนตาองเรืองเส้น ดวงหน้าน่ารัก กลีบปาก
พริ้มพรายเหมือนจะยิ้มนิด ๆ

ผ้าห่มขาดคลุมครึ่งตัว ส่วนหนึ่งกองขยุก

สิ้นเคราะห์ไปที เธอคลำผ้าห่มในความมืด อุบาทุหนหลงว่ามันเป็น
อสรพิษร้าย อย่างไรก็ตาม คำปองเปิดผ้าสำรวจอีกครั้ง คราวนี้คำแก้วตื่น
มองตาแจ้วแหว

“อะไรจ๊ะ แม่”

“ปละ...เปล่าจ๊ะ แม่คิดว่าจิ้งจกมันหลงเข้ามา” มารดาพูดปิดก่อน
คลานออกไปแขวนตะเกียงที่เสา เป่าดับวูป

คำปองขุดดินปลูกเผือกหลังกระท่อม เด็กหญิงวัยเก้าขวบ

เดินเข้ามาหา เธอผู้นี้เป็นลูกติดของนายหวาน ชื่อบัว

“น้ำคำ คำแก้วเข้าไปเที่ยวปราสาทร้างคนเดียว”

“หะ...เอ็งเห็นรี บัว”

ผู้ฟังใช้ท่อนแขนปาดเหงื่อที่หน้า แขนมองปราสาทหินที่เห็นบนเนินเขาเตี้ยไกลลิบ สถานที่นั้นมิมีมาแต่โบราณกาลแล้ว กล่าวกันว่าผีดู วันดีคืนดีชาวบ้านจะได้ยินเสียงมโหรีขับกล่อมกับเสียงสวดตั้งวงเวงเป็นภาษาฮินดี พวกชาวบ้านไม่กล้าแม้จะปีนขึ้นไป

“จ๊ะ คำแก้วยังชวนฉันเลย แต่ฉันกลัว”

“มา เอ็งไปกับข้า” คำปองเก็บเสียม ล้างมือ กอไฟเสียดสีเคล้ากับเสียงชะนีร้องฟัว ๆ บนคาบคไม้ ผีเสื้อหลากสีบินว่อนเป็นฝูง สวยงามพอ ๆ กับดอกไม้ป่า

คำปองกับบัวขึ้นทางเนินเขาลาดต่ำ กิ่งก่าเกล็ดคอสีฟ้าคลานพันพาน อ้อย่างกระโดดอยู่ในพวงหญ้า กว่าจะถึงเนินเขาก็เล่นเอาหอบเครียด

บัดนี้ปราสาทหินที่สร้างสมัยขอมปรากฏเบื้องหน้าคนทั้งสอง สวยงามเยือกเย็น รั้นลับ หินแกะสลักรูปพญานาคห้าเศียรสี่ตัวที่ตีนบันได เหมือนกับว่ามันทั้งสี่กำลังเพ่งมองผู้บุกรุก

“ฉันคอยอยู่ที่นี้แหละ น้ำคำขึ้นไปคนเดียวเถอะ” เด็กหญิงบัวหอบหายใจแรง แววดาหวาดกลัว

คำปองตัดสินใจปองปากตะโกนเต็มเสียง

“คำแก้ว...แม่มาหา” ได้ยินเสียงของตนเองก้องวังเวง คำปองชักชวนบัวให้ไปเป็นเพื่อน แต่เด็กหญิงยืนกรานที่จะรอคอยข้างล่าง

คำปองก้าวขึ้นบันไดนาคราช อันที่จริงควรจะเรียกว่าบันไดหินมากกว่า ช่วงแรกทอดเอนคล้ายกับเป็นบันไดขั้นพัก แต่ช่วงที่สองชันขึ้น ตามซอกหินต้นเฟิร์นงามสะพรั่งเขียวอ่อน

เธอหยุดพักเหนื่อย หายใจแรงจนอกสะท้าน ปราสาทหินที่ปรักหักพังสร้างความเยือกเย็นจนใจสั่น คำปองรู้สึกเหมือนว่าตนเองพลัดหลงสู่บรรยากาศศตวรรษที่สิบห้า

“เอ็งอยู่ไหน คำแก้ว”

เจียบ ไม่มีเสียงตอบ

ผู้ตามหาลูกสาวเดินเข้าที่ระเบียบงคดที่กั้นรอบปราสาท หลายส่วน เป็นเงาสลัวทึบทึม ได้กลิ่นอับชื้นระเหยจากแท่งหินที่หล่นกระจัดกระจาย ค้ำปองใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เกรงว่าหลังคาหรือผนังของระเบียบ จะหล่นทับ

พรีบ...พรีบ...พรีบ...

“อู๊ย!” สตรีผู้บุกรุกยกมือทาบทรวงอก นกสาธิตาดงนั่นเอง มัน ตกใจบินหนีไป

ไต้ลงบันไดชำรุด มุ่งสู่ปราสาทองค์กลาง ดูเถอะ เจียบจนนายขนพอง สยองเกล้า ไม่รู้ว่าค้ำแก้วขอบสถานที่นี้ได้อย่างไร

คล้ายกับว่าเธอจะเห็นอะไรบางอย่าง จิงจรดปลายเท้าเจียบยั้งขึ้น ก้าว ล้ำปราสาทร้าง

คุณพระช่วย!

โอ...โหนอะไรกันเล่า

๒

หญิงม่ายแห่งหมู่บ้านดอนไม้ป่าตกตะลึง ตัวชาเย็นเฉียบ เหมือนกับว่าโลหิตในกายเป็นน้ำแข็ง

คำแก้แค้นห้อยเท้าที่ตีนบันไดหินด้านข้าง ชูเท้าตัวเกือบเท่าข้อมือชูหัว
แผ่แม่เบี้ย มันสายจะฉก เห็นลายดอกจันที่หัวชัดเจน
แต่เธอนั่งอย่างสงบ ไม่มีอาการเกรงกลัวสักนิด
“อีนาง เอ็งเห็นหรือเปล่าว่างูมันจะฉก” คำปองร้องกระหืดกระหอบ
ค่อย ๆ

หนูน้อยไม่เหลียวมองแม่ ตอบเสียงราบเรียบ

“ใครบอกละ แม่ งูมันค้ำบคำแก้ต่างหาก”

“โธ...อีนางเอ๊ย”

ช่างน่าอัศจรรย์นัก ชูเท้าตงลดหัวเลี้ยวปราด ๆ พริบตาเดียวก็หาย
ไปในพงหญ้ารก

คำปองก้าวพรวดเข้าไปหาลูก กอดเธอไว้ ตัวสั่น รู้สึกเหมือนตาย
แล้วเกิดใหม่

“เห็นมัย เกือบไปแน่ะ ถ้าข้าไม่มาเอ็งก็คงนอนดินอยู่ตรงนี้แหละ”

“ไม่จริงจ๊ะ จันบอกแม่แล้วว่างูมาค้ำบจัน”

“ค้ำบ”

“ครูสอนจันว่า ผู้ชายหรือเด็กนักเรียนชาย เขาทำความเคารพกัน
อย่างนี้”

คำปองไม่เชื่อเด็กหญิง คิดว่าคำแก้เข้าใจเอาเองตามความเพ้อฝัน
แบบเด็ก

“ทีหลังเอ็งควรอยู่ห่างงูพิษ อย่าเข้าใกล้มันเป็นอันขาด เรากลับกัน
เถอะ คำแก้ว”

“แม่กลับไปก่อนเถอะ ลักครู่ฉันจะตามไป”

“อ้าว...ทำไมล่ะ”

เสียงคำแก้วคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันอันลุ่มลึก

“ฉันชอบที่นี้มากที่สุดจ๊ะ ดูเหมือนว่าจะเคยอยู่นานแสนนานมาแล้ว
ตอนนั้นมันยังตืออยู่ เป็นปราสาทหินสวยงาม”

“มันจะเป็นไปได้ยังไง นี่เอ็งอายุเก้าขวบเท่านั้นเอง ถ้าฝันเอาละก็ว่า
ไม่ถูก เอ็งไปพร้อมกับข้า เราจะได้ช่วยกันทำกับข้าว”

เด็กหญิงอิดเอื้อน เหลียวมองไปรอบกาย ประหนึ่งว่าจะประทับไว้ใน
ความทรงจำแนบสนิท มารดามองตามบ้าง

ซากแท่นหินที่ถล่มระเกะระกะ บางมุมมีดทับ เภาวัลย์และวัชพืชขึ้น
รุงรัง รูปปั้นศิลาชุดภารตนาฏศิลป์ส่วนใหญ่ล้ม ท้า ‘มุทรา’ อ่อนช้อย
คล้ายพระพุทธรูปปางศิลา ดงงามพอ ๆ กับรูปปั้นท้า ‘สลิตะ’ ของนางกินรี
เพื่อนรำ

“กรี๊ด...”

“ตายจริง นั่นเสียงบัวที่คอยแม่อยู่ข้างล่าง บัวคงจะเกิดอันตราย เร็ว
เข้า”

สองแม่ลูกลงจากปราสาทหินบนเนินเขา แต่กว่าจะลงถึงบันไดสะพาน
นาคราชก็เล่นเอาเหนื่อย

เด็กหญิงบัวยืนตัวสั่น หน้าซีด ซี่มือซีไม่ขึ้นเหนือศีรษะ

“งูจ๊ะ น้ำคำ มันห้อยหัวลงมาจะฉกฉัน แต่ตอนนี้มันเลื้อยหายไป
แล้ว”

เธอปลอบลูกสาวของนายหวาน ต่อจากนั้นก็พากันเดินลงจากเนินเขา

คำปองนิกเปรียบเทียบระหว่าง ‘อีนาง’ สองคน บัวเหมือน
เด็กหญิงทั่ว ๆ ไป แต่คำแก้วประหลาด เธอมีทั้งอดีต ปัจจุบัน ลึกลับและ
น่ารักผสมอยู่ในตัว

เย็นนั้น ขณะที่กินอาหารที่โต๊ะไม้ไผ่หน้ากระท่อม คำแก้วเปรยขึ้นว่า

“แม่จ๋า ฉันขอไปเที่ยวปราสาทร้างบ่อย ๆ ได้ไหมจ๊ะ”

หญิงม่ายปั้นข้าวเหนียวจิ้มแจ่วส่งเข้าปากเคี้ยว อิดใจเดียวกับกลิ่นหน้า
“ไม่ได้จ๊ะ”

“ทำไมแม่ห้ามคำแก้ว” เธอสบตาแป้น่าสงสาร มือบิดปลายคาง
“ข้ากลัวเอ็งจะถูกก้อนหินหล่นทับสมองเหลว หรือไม่ก็โดนอสรพิษ
ขบกัด”

“คำแก้วระวังตัว รับรองว่าจะไม่เป็นอันตราย อีกอย่างหนึ่ง...”

“อะไรอีก”

“ฉันคุ้นเคยกับที่นั่น” เสียงของเธอซึ้งเหมือนคนละเมอเพื่อพัก “มัน
มีห้องที่ยังไม่พังอีกหลายห้อง พระพุทธรูปสีทองสุกปลั่ง”

“เอ็งอย่าพูดให้ใครฟังนะ เขาจะหาว่าเอ็งเสียดสี แฮ่...เชื่อได้ยังไง
เพิ่งพลัดเข้าไปในวันแรก”

“จริง ๆ จ๊ะ”

“เอ็งเห็นอะไร”

“เปล่าจ๊ะ รู้เอง รู้กับใจของตัวเอง ถ้าแม่ห้ามคำแก้วก็จะหมดความสุข”

คำบอกรักและสงสารเลือดเนื้อเชื้อไข จึงลูลูหลังลูกสาวเบา ๆ

“เอาสิ นาน ๆ ครั้งนะ แต่เอ็งควรบอกแม่ให้รู้เสียก่อน”

แม่ม่ายผู้งามขำเดินไปตากผ้าที่ราวไม้ไผ่ เมื่อเธอหันกลับมา
ก็พบว่าหนูน้อยนั่งยอง ๆ ที่พื้น หยิบอะไรเข้าปากเคี้ยวเอร็ดอร่อย

“เอ็งกินอะไร อีนาง”

“ต๊ึกแตนจ๊ะ” เด็กหญิงตอบหน้าตาเฉย มารดาเลิกคิ้ว

“ตายละ กินเป็น ๆ ยังงี้แหละ”

“แม่เหยียบตายเมื่อกั๊นเอง ตั้งสองตัวนะ”

“ท้องไส้มันจะเสีย ใครสอนเอ็งหา...คำแก้ว”

เธอยิ้ม แหวดตาใสซื่อบริสุทธิ์

“ฉันเห็นงูจกต๊ึกแตน จำอย่างมัน”

นายหวานเดินลี้วตรงมาหาสองแม่ลูก คำบอกรักจึงพักเรื่องราวเกี่ยวกับ
เด็กหญิง พ่อม่ายหุ่นล่ำบึกประจบประแจง

“เออ...คำปอง เอ็งรู้หรือยังว่าพวกสมัครผู้แทนเขาจะเอาหนึ่งมา
ฉายที่วัดดอนไม้ป่าคีนี่”

“ยังจ๊ะ”

“เราไปกันมัย ข้าจะมารับเอ็งกับอีนาง คีนี่เดือนหงาย”

“ตกลง พี่หวาน”

สนทนาได้สักพักเขาก็อำลากลับ

เธอกับลูกสาวดีใจนัก นานนับแรมเดือนกว่าจะมีหนังกลางแปลงที่
หมู่บ้าน มันเป็นความบันเทิงของทุกคน บางพวกถึงกับลงทุนเดินทางตั้ง
ร่วมสิบกิโลเมตรเพื่อชมภาพยนตร์

อาบน้ำแร่ตั้งตัวตั้งแต่เย็น พอตอนพลบค่านายหวานก็มารับ เขาชม
ว่าคำปองสวยเหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ มันทำให้เธอชื่นหน้าแดงระเรื่อ

ดวงจันทร์โผล่พ้นยอดไม้แล้ว คนทั้งสี่เดินไปตามทางเกวียนร่วมกับ
กลุ่มชาวบ้าน ครึ่งชั่วโมงเศษก็ถึงวัดดอนไม้ป่า

ที่นั่น หน้าจอภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. เป็นที่ชุมนุมของชาวพื้นเมือง
ซึ่งหลั่งไหลกันมาทั่วสารทิศ

“คำปอง รู้จักหม่ออ่วมหน้อยลิ” พ่อمایشลูกติดกล่าวแนะนำขึ้น

ขณะนี้คนทั้งหมดนั่งที่พื้นหญ้าท่าเลเหมาะ เบื้องหลังเป็นแสงตะเกียง
วิบ ๆ แวม ๆ ของพวกพ่อค้าแม่ค้า

“ยินดีจ๊ะ”مایشสาวยิ้ม

หม่ออ่วมเป็นชายวัยสี่สิบ รูปร่างทะมัดทะแมง แววดาคมเจ้าเล่ห์

“ฉันทึ่งย้ายมาอยู่ที่ท้ายป่าช้าเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ไม่ค่อยรู้จักใครหรอก
แต่เมียดันเป็นคนพื้นเพทางนี้”

นายหวานช่วยโฆษณาความสามารถ

“เขาเป็นหม่อฝี่ที่เก่งมาก ฝี่ต่อให้ดูแคไหนก็ปราบได้ อ้อ...สมัยหนุ่ม ๆ
หม่ออ่วมเคยจับขูชาย”

ขณะนั้น คำแก้วเม้มริมฝีปาก จ้องหน้านายอ่วมตาวาว

“แหม...แล้วไม่กลัวมันกัดเอาหรือจ๊ะ”

“ไม่ เรามีวิธีจับมัน” เขาคุยพุง “ย่องเข้าข้างหลังด้านหางงู ยึดหาง
มันไว้ก่อนแล้วค่อย ๆ เอ็มจับที่คอ เอ...แปลก”

“แปลอะไรจ๊ะ” คำปองซัก

บุรุษผู้เชี่ยวชาญด้านไสยศาสตร์ทำจุมูกพุดพิด พलगเหลียวไปรอบ ๆ
ตัว

“ฉันได้กลิ่นจุกอยู่แถว ๆ นี้เน่า แถวนี้อาจจะมีจุกก็ได้”

แม่ของคำแก้วกับนายหวานหัวเราะ คิดว่าหม่อว่มพุดตลก ทันใด
คำปองก็ไม่เห็นลูกสาว

“เอ๊ะ อีนางหายไปไหน”

“คำแก้วไปซื้อถั่วต้มทางโน้นจ๊ะ” เด็กบับบอก

เวลาผ่านไปจนภาพยนตร์ฉาย เด็กหญิงผู้ถือกำเนิดอัศจรรย์ก็ยังไม่
กลับ คำปองวานบับไปตามหาลูก ครูเดียวเด็กหญิงก็กลับมารายงานว่

“คำแก้วอยู่กับญาติจ๊ะ สิ่งว่าจะกลับกันเอง น้ำไม่ต้องห่วง”

หม่อว่มปลื้กตัวออกไปอีกคน เหมือนจะเปิดโอกาสให้พ่อม่ายอยู่
ตามลำพังกับม่ายสาว

หนังเล็กรอบแรกสี่ทุ่ม สองพ่อลูกกับคำปองพากันเดินออกจากวัด
พระจันทร์ส่องสว่าง แต่แมกไม้สองข้างทางเป็นเงามีดวงเวง เสียงแมลง
กลางคืนกรีดปีกร้องระงม

นายหวานให้เด็กหญิงบับเข้ากระท่อมก่อน หลังจากนั้นก็ตามไปส่ง
หญิงที่ตนปองรัก ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากกัน

กระท่อมหลังคามุงแฝกมิดดื้อ คำปองเปรยขึ้นมาว่

“อีนางยังดูหนังอยู่ ถ้ามันกลับมาก่อนมันต้องตามไฟไว้”

“คำปอง ข้าขอเข้าไปนอนเป็นเพื่อนเอ็งได้มั๊ย”

เขาเริ่มบทบาทเจ้าชู้ คิดจะรวบหัวรวบหางจะได้หมดเรื่องราวเสียที่
“ว้าย...บ้า”

“ข้ารักเอ็ง เอ็งก็รู้”

“แต่ฉันนับถือพี่หวานเหมือนพี่ชาย”

พ่อม่ายหนุ่มใหญ่สวมกอดคำปอง ฝ้งจูบหนัก ๆ ที่แก้ม ซอกคอ มือ
คลำป่วนเปียน

“ปล่อย ปล่อยให้ปล่อยได้ยินมั๊ย” เธอร้องอีกอึก ทุบหลังคนเจ้าชู้ป้กป้ก
ขณะเดียวกันอารมณ์เปลี่ยวที่ซ่อนเร้นซ้กจะกำเริบ

“เป็นของข้าเสียเถอะ คำปอง พรุ่งนี้ข้าจะได้ป่าวประกาศว่าเอ็ง
พร้อมที่จะอยู่กินกับข้า”

หนุ่มใหญ่จิ้มจังก์กระซิบข้างใบหู พยายามจะข้างเพ็งกระท่อม ลาก
แม่มาयर่างอวบเข้าไปข้างใน

“อย่า”

วินาทีนั้น...โป๊ก!

นายหวานรู้สึกคล้ายกับโดนสันมีด หรือไม้เคาะกลางกระดูกสันหลัง
แรงพอประมาณ

“ลุง ปล่อยแม่ฉันทึยวันนี้ละ” เสียงเล็กแหลม เฉียบขาด
บุรุษเจ้าชู้ยักยัดกใจคลายอ้อมแขน คำปองตื่นเป็นอิสระทันที
ท่ามกลางแสงจันทร์นวล คำแก้วถือมีดอีโต้ยื่นจังก้า

“ข้าล้อแม่เอ็งเล่นต่างหาก”

“โกหก ฉันทึยแอบดูเห็นกับตา เตี้ยวพินหน้าให้เสียหрок”

“ไม่เอาหน้า คำแก้ว อย่ารุนแรงกับผู้ใหญ่ พี่หวานกลับไปซะ” มารดา
ของเด็กหญิงตัดบท

เขาเดินดุ่ม คอดก หายไปในเงามืดของต้นไม้ใหญ่ แน่ละ นาย
หวานอาฆาตแค้นคำแก้ว แต่เขายังไม่รู้จะจัดการกับเด็กหญิงอย่างไรดี

ที่กระท่อม คำปองจุดตะเกียงดวงเล็ก และซักถามว่ามาถึงตั้งแต่
เมื่อไหร่ ลูกสาวตอบว่า

“ฉันทึยถึงก่อนแม่สักครู่ เห็นท่าไม่เหมาะก็เลยแอบดูตรงดงกล้วย ฉันทึย
เกลียดลุงหวาน แล้วยกโธ้มอ่วมนั่นด้วยจ๊ะ”

“อ้าว! แล้วหมอ่วมไปทำอะไรให้ละ” เธอเลิกคิ้ว พรายยิ้มกระจาย
ทั่วดวงหน้าคมขำ

“คำแก้วไม่ชอบที่แกจับผู้ชาย ทารุณสัตว์”

“โธ่! นั่นมันตั้งแต่สมัยหมอ่วมยังหนุ่ม ๆ เตี้ยวนี้แกเป็นคนดี เข้า
วัดเข้าวา นอนเถอะ อีนาง”

คำปองปู้ที่นอน ตลบมุ้ง เด็กหญิงกัตรีมผีปาก ไม่บอกแม่ว่าเธอคิด
อะไร

นายหวานเดินตัดป่าช้าที่มีหลุมศพเรียงราย เขาไม่กลัว
เนื่องจากเป็นกลางวัน ผ่านดงกล้วยและมะพร้าวที่ปลูกบางตาก็ถึงเรือน
หลังคามุงแฝก

“พี่อ่วม” เขาเรียกเพื่อนรุ่นพี่

เจ้าของนามแฝงทางหน้าต่าง ประแบ่งลายพร้อย เนื้อตัวเต็มไปด้วย
ลายสัก

“ขึ้นมาสิ ไอ้หวาน”

พ่อม่ายลูกติดเดินขึ้นบันไดเรือน และนั่งลงที่นอกชานกว้าง หมออ่วม
นุ่งใส่รงตัวเดียว ผ้าขาวม้าเก่าผืนหนึ่งพาดป่า

ด้านในสุด ตั้งโต๊ะหมู่บูชารูปปั้นพระกาฬ องค์เทวรูปทองประปราย
ประกอบด้วยอ่างน้ำมนต์ กระจ่างรูป เชิงเทียน ฯลฯ

“เมื่อคืนนั่งคำปองเสร็จเอ็งหรือเปล่า”

“ไม่จะ นิ่งเด็กคำแก้วขัดขวาง เด็กสารเลว ข้าเกือบจะเตะมันเข้า
เสียแล้วสิ”

เพื่อนรุ่นน้องเล่าเหตุการณ์โดยละเอียดบุรุษผู้เชี่ยวชาญทางไสยศาสตร์
ตบเข้าฉลาด

“ปู่โถ...เรื่องง่ายนิดเดียว”

“จะทำเสน่ห์ให้ข้าໄໝ້ย พี่อ่วม”

“เรื่องเสน่ห์เหล่ากล้ำข้าต้องขอตัว ไม่ชำนาญวะ เท่าที่ฟังเอ็งเล่า
คำปองมันก็ชอบเอ็งเหมือนกัน แต่ติดขัดที่อีนาง นิ่งคำแก้วขอบดินที่เปลี่ยวๆ
ໄໝ້ย”

“ใช่ บางคราวมันขึ้นไปบนปราสาทร้างยอดเขาคนเดียว”

“เหมาะเชียว” เขาตืดมือเปาะ

“เด็กผู้หญิงใจเสาะจะตาย เอ็งจับข้อมือขูในที่เปลี่ยว ว่าอย่าเป็นก้าง
ขวางคอ เรื่องของผู้ใหญ่เขาจะรักกัน ถ้าไม่เชื่อจะหักคอ เท่านั้นนิ่งคำแก้ว
ก็ปอดแตกเลิกตอแยกกับเอ็ง”

นายหวานชมเพื่อนเก่า หมอผีแนะนำต่อไปว่า หากโอกาสเหมาะก็
ควรเริ่มต้นเสียตอนบ่ายวันนี้

ครู่หนึ่ง พ่อม่ายใจฮึกเหิมก็อำลาอาจารย์อ่วม

วันนั้นเขาชุดหน่อไม้ขาย พ่อค้าคนกลางที่มาซื้อถึงหมู่บ้าน พ่อค้ากด
ราคาถูกลง ๆ ซึ่งชาวพื้นเมืองก็ไม่มีทางเลือก

บ่ายจัด นายหวานชุ่มที่ดองไม้หลังทางเกวียน

นั่นปะไร คำแก้วเดินมาตามลำพัง หัวอุ้งใส่สมุดหนังสือนักเรียน

คนชุ่มชุ่มคำรามจิมำปนหัวเราะ

“อีนางเอ๊ย คราวนี้แหละเอ็งจะขีดไปจนตาย”

เมื่อถึงทางแยก เธอก็เลี้ยวขึ้นเนินเขาปราสาทหิน นายหวานสะกด
รอยตามห่าง ๆ

“เสร็จकुละมิง หน้อยแน่ หนก่อนเอาสันมิดเคาะกระดุกสันหลัง ยัง
เจ็บแปลบมาถึงเดี๋ยวนี”

มันเป็นเกมอันน่าตื่นเต้น ฝ่ายหนึ่งเดินตามสบาย แวะไล่จับฝูงผีเสื้อ
บ้าง ร่ำเริงน่ำรักตามประสาเด็ก อีกฝ่ายย่องตอดดูจเลือร้ายที่เตรียมขม้ำ
เนื้อสัน

ร่วมชั่วโมงก็ถึงสะพานนาคราช คำแก้วหยุดพักเหนื่อย ต่อจากนั้นก็
วิ่งปราดเปรียวหายลับขึ้นสู่เนินเขา

อีกสองนาที่ นายหวานก็ขึ้นบันไดกึ่งสะพานหิน แต่ไม่กล้าวิ่งเหมือน
เด็กหญิง เพราะกลัวพลัดตก

เทียบเชียบ ยกเว้นเสียงจักจั่นเรไรที่ก้องป่าเขา นายหวานเหลียวซ้าย
มองขวา เกาทั่วยทอยแกรก

“เอ! มันหายไปในไหนนะ ยิ่งกับแทรกตัวหายเข้าไปในกองหิน”

ดูเถอะ หลายแห่งเป็นเงาทึบน่ากลัวคล้ายจะมีปิศาจร้ายสิงสู่ ไม่น่า
ที่คำแก้วจะชอบสภาพเปลวเปลี่ยวแบบนี้ ปรากฏองค์กลางไม่ผิดอะไรกับ
อสุรที่หมอบชุ่มคอยทำร้ายมนุษย์

เขาผ่านระเบียงคุด ต้องกุมศีรษะเกรงว่าศิลาจะหล่นทับ ไม่มีปฏิกริยา
ใด ๆ จากคำแก้ว เหมือนกับว่าเธออันตรายเกินไปจากปราสาท

‘ตอนอีนางเกิด ไล่เคนตาย ยิ่งโตขึ้นมันยิ่งประหลาดลึกลับเหลือเชื่อ’
นายหวานนึกในใจ

นายหวานชะงักฝีเท้า เมื่อก็งค่าตัวโตวิ่งจืดผ่านหน้า ญ่ากับวัชพืช
ขึ้นรกตามโพรงหินเหมือนจะเป็นที่อาศัยของอสรพิษ

บุรุษจรรยาป็นขึ้นกองศิลาชะง่อมองหาเด็กหญิง

บัดดล...ครืน...

หินหลายก้อนที่กองสุมพังทลาย

“โอ๊ย!” คนประสออุบัติเหตุพุ่งกระโจนหนี ศิลาแท่งสี่เหลี่ยมกลิ้งหลุน
มันอ่อนกำลังลงเมื่อทับโคนขาเขาพอดี

วินาทีต่อจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบกริบ เจ็บจนได้ยินเสียงลม
หายใจ เขาตะโกนลั่น

“คำแก้ว” ปราศจากเสียงขานรับ หรือเคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้น
นายหวานผลึกแท่นศิลาที่ทับออก ลูกเดินโขยกเขยก คล้ำโคนขา
ป้อย ๆ หน้าหงิก

ปราสาทหินที่รกร้างกล่อมแลดูเยือกเย็นเร้นลับ ลมพัดผ่านช่องโหว่
วู่หวีดดุจเสียงเพรียกของอสุรกาย คนบุกรุกชนลูกเกรียว ขาเกือบจะอ่อน
หมดกำลังเดิน

นี่เป็นกลางวัน หากกลางคืนเขาคงแผดร้องด้วยความกลัวสุดขีด

“อีนาง” ได้ยินเสียงของตนสะท้อนก้อง จากดั่งจนกระทั่งเงียบหาย
ไป

“เอ็งอยู่ที่ไหน คำแก้ว”

รูปปั้นนางรำท่าสมภังคะ (โค้งยืนระว่างตน) พนมอัญชลีเหมือนจะ
ต้อนรับนายหวาน ถัดไปเป็นเทวรูปทำตรีภังคะ (โค้งสามส่วน) นางรำจีบ
มือท่าหึงสัสยะ หากเป็นมนุษย์จริงคงจะอ่อนช้อย

หมดปัญญา เขาพิมพ์ำในใจ

‘ข้างในคงมีหลุมลึกหรือเหว นิ่งเด็กแก่แดดพลัดตกได้รับอันตราย
ดีแล้ว ตายซะได้ก็หมดเวร’

ความหวาดสยของพลุ่งขึ้น นายหวานหันหลังกลับจำอ้าวกึ่งวิ่งลงจาก
ปราสาทร่างเนินเขา หยุดพักหอบเครียดโคนต้นไม้ เหลี่ยมมองเบื้องหลัง

พญานาคห้าเศียรที่ต้นบันไดหิน อุปาทานทำให้เห็นคล้ายกับว่ามัน
เป็นนาคราชจริง ๆ

หนุ่มใหญ่ร่างเมียวิ่งจำอ้าว ไม่นานก็มาถึงบ้านของคำปอง ม่ายสาว
นั่งสับมะละก่อง่วนอยู่ที่หน้ากระท่อม

“เกิดเรื่องใหญ่แล้ว ข้าเห็นคำแก้วหายเข้าปราสาทร้าง มันคงตกเหวหรือถูกหินทับ”

“เมื่อไหร่” เธอถามเสียงปกติ

“สักครู่นี้เอง ข้าเป็นห่วงเลยตามไปดูมัน เรียกเท่าไรไม่ขานรับ เราต้องวานชาวบ้านไปช่วยค้นหาในปราสาท”

“พี่หวานรีบบอกพวกเราหน่อยสิ”

หนุ่มใหญ่รีบหันหลังสาวเท่าลี้ว คำปองอมยิ้ม

“เดี๋ยว พี่หวาน ไม่ต้องหรอก”

“ทำไม”

คำแก้วออกมาจากหลังกระท่อมยื่นเด่น

“สวัสดีจ๊ะ ลุงหวาน”

คนหลังรักแม่มา่ยตกตะลึง จ้องฝ่ายตรงข้ามตาเบิก

“เอ็ง”

“จ๊ะ นี่พี่ของคำแก้ว”

“อีนาง” คำปองเอ็ดลูกสาว “พูดกับลุงหวานดี ๆ สิ ทำไมเอ็งต้องประชดเขา”

“ฉันก็พูดดีแล้วนี่จ๊ะ” เด็กหญิงแย้งอย่างอ่อนโยน

“ข้าตามหาเอ็งบนเขาให้ควัก ไม่รู้ว่าไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหน”

“ฉันอยากได้อยู่คนเดียวเฉียบ ๆ เมื่อลุงเห็นฉันก็หลบลงทางสะพานนาคราช ถึงบ้านตั้งนานนมแล้ว” คำแก้วโป้ปด อันที่จริงเธอแอบปีนลงด้านสันเขาซึ่งเป็นทางลัด

รู้ว่าเสียท่า ข้าเด็กหญิงดูเหมือนจะเขาะเหย้ยในที เมื่ออ่าลาสองแม่ลูกจากกระท่อม ความแค้นของนายหวานเพิ่มพูน คำแก้วทำตัวเป็นกำแพงขวางกั้นมารดา トラบไคที่เธอมีชีวิตอยู่ เขาคงหมดโอกาสครองคู่กับคำปอง

‘ตาย!’ พ่อมา่ยหนุ่มจกรรจรวงตะโกนในใจ

นายหวานชุ่มในดงไม้ ห่างจากกระท่อมของคำปองประมาณร้อยเมตร แสงจันทร์ขมุกขมัว แต่ก็ยังเห็นทางเดินลูกรังที่คดเคี้ยวตัดผ่าน

หมู่บ้านดอนไม้ป่า

วันนี้หนุ่มสาวชาวบ้านแต่งงานกันคู่หนึ่ง จึงมีการเลี้ยงเหล้ายาปลา ปิ้งกันสนุกสนานตามธรรมเนียม พ่อม่ายลูกติดดื่มเหล้าข่มอารมณ์ เขา ตัดสินใจเด็ดขาดว่า

‘เราจะฆ่ามันคำแก้วคืนนี้’

หนุ่มใหญ่ใจโหดรู้ว่าคำแก้วไปช่วยที่บ้านแต่งงาน อีกลักครู่จะต้อง เดินกลับบ้าน

เขาจะเข้าข้างหลัง ล็อกبيبคอจนขาดใจตาย ต่อจากนั้นก็ลากศพ ซ่อนไว้ที่พุ่มไม้ กว่าทุกคนจะรู้ก็คงเป็นวันรุ่งขึ้น

‘ดีต่างวามันมากันเป็นกลุ่ม เราก็ยกประโยชน์ให้มันคำแก้ว วันหลัง ค่อยหาโอกาสใหม่’ นายหวานบอกกับตนเอง

ยังไม่ตึกมากนัก นาน ๆ ชาวบ้านจะผ่านมาเป็นกลุ่ม หรือเดินเดี่ยว นายหวานรอคอยด้วยความอดทน ไม่นานนักก็เห็นเด็กหญิงเดินมาตามลำพัง ไข่ม้วนนอน...คำแก้ว

พ่อม่ายทรูรย่องเงียบกริบ หายใจพืดพาด กลิ่นแอลกอฮอล์คูล้ง เกร็ง มือขยับนิ้วเตรียมพร้อม คำรามจิมง่า

“เอ็งเป็นก้างขวางคอข้า เอ็งต้องตาย”

เด็กหญิงกำพริ้าเดินเข้ามาใกล้ และใกล้ทุกขณะ ผ่านเงาต้นไม้ใหญ่ นายหวานย่องเข้าทางด้านหลัง แขนล่าสั้นล็อกคอหับ

“โอ๊ย...” เธอร้องอีกอ๊ก ดิ้นพรวด